

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **K. N.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 22. 10. 2015, č. j. 59 A 5/2014 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 6. 2014, č. j. KUOK 58232/2014, sp. zn. KÚOK/53081/2014/ODSH-SD/7693, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 3. 2014, č. j. SMOL/061189/2014/OARMV/PD/Tom, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že dne 1. 7. 2013 v 10:13 hod. v obci Olomouc na ulici Sokolovská, ve směru jízdy od ulice Jablonského k ulici Pasteurova při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ: X, nerespektoval platné právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 50 km/h, kdy v měřeném úseku silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení nejméně 69 km/h, což je o 19 km/h více, a dne 21. 8. 2013 v 17:25 hod. v Olomouci na ulici Hněvotínská, ve směru jízdy od ulice Foerstrova k ulici Okružní, nebyl při řízení motorového vozidla tovární značky Citroën, RZ: X, za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem a neměl při řízení při sobě osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního

právního předpisu. Svým jednáním porušil § 18 odst. 4, § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. b) zákona o silničním provozu. Za tyto přestupky mu byla dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu v souladu s § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Na základě odvolání ze dne 17. 4. 2014 žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v plném rozsahu podle § 82 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), jelikož žalobce své odvolání ani na výzvu nedoplnil. Žalovaný se ztotožnil jak se skutkovým, tak s právním závěrem správního orgánu prvního stupně o spáchání přestupku žalobcem. Co se týče přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, žalovaný konstatoval, že vozidlu Škoda řízenému žalobcem byla naměřena rychlost jízdy 72 km/h, po odpočtu možné odchylky 69 km/h. Překročení rychlosti bylo žalobci dokázáno zejména výstupem z certifikovaného rychloměru, který byl dále podpořen výpovědí policisty, který prováděl měření rychlosti a jednal s žalobcem na místě. K přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že žalobce se tohoto přestupku dopustil tím, že v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla Citroën, nebyl připoután bezpečnostním pásem, kdy tuto skutečnost dosvědčili v řízení před správním orgánem prvního stupně tři členové policejní hlídky, která žalobce kontrolovala. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně v souladu s § 3 správního řádu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neshledal zákonné důvody, pro které by napadené rozhodnutí doplnil, změnil nebo zrušil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. 59 A 5/2014 – 25. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného jsou nezákonná pro jejich věcnou nesprávnost a dále pro podstatné vady řízení těmito rozhodnutími předcházející. Žalobce v první řadě namítal, že popis skutkového jednání přestupku pod bodem č. 1 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není přestupkem, neboť v něm není popis konkrétního aktivního jednání žalobce, neboť skutek popsáný tak, že žalobce něco nerespektoval, nevystihuje, že lze přestupek spáchat pouze konáním, a dále neobsahuje přesnou citaci normy včetně paragrafu, který měl být porušen. Krajský soud tuto námitku zamítl s odůvodněním, že pokud byl správním orgánem použit trpný rod, neboť ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že „byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/h“, tedy je popsáno aktivní jednání vozidla, jež řídil žalobce, ve spojení s údajem, že žalobce nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h, je skutek vymezen zcela jasně, a je tedy nepochybné, jakého jednání se měl žalobce dopustit.

[4] Podle krajského soudu dále nebylo pravdivé tvrzení žalobce, podle kterého neměl výrok rozhodnutí obsahovat ustanovení, které měl žalobce porušit. Naopak je v právní větě výroku rozhodnutí jednoznačně uvedeno, jaká ustanovení zákona měl žalobce svým skutkem porušit, přičemž ze zákona nevyplývá povinnost správního orgánu uvést i přesnou citaci těchto ustanovení, která jsou v tomto případě součástí odůvodnění.

[5] Popisu skutku ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se týkala i námitka žalobce, podle níž vymezení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit, neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání, přičemž identifikace místa pouze názvem ulice je nedostatečná. Krajský soud tuto námitku zamítl s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, podle něhož je smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním,

pokračování

příčemž u přestupků, jejichž předmětem je překročení nejvyšší dovolené rychlosti, bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. V každém individuálním případě je potom nutné posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. Krajský soud s přihlédnutím k těmto kritériím shledal výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, za dostatečně konkrétní a obsahující všechny náležitosti stanovené zákonem, neboť obsahuje popis skutku s označením místa i času jeho spáchání. Správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí identifikoval předmětnou obec, název ulice a směr jízdy. Společně s uvedením času a způsobu spáchání přestupku bylo jednání žalobce ve výroku rozhodnutí popsáno zcela konkrétně, tudíž je dle krajského soudu vyloučeno, aby došlo k záměně jednání žalobce za jednání jiné.

[6] Krajský soud rovněž odmítl námitku žalobce zpochybňující spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Podle žalobce byly výpovědi policistů, které žalobce ze spáchání tohoto přestupku usvědčovaly, dle jeho vlastních slov „bezpečné“, neboť policisté v řízení vypovídali v množném čísle a nikoli tedy to, co sami viděli. Krajský soud zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 – 25, podle něhož přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem a v normálních situacích není nijak dokumentován. Věrohodné svědectví policistů proto zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Krajský soud konstatoval, že usvědčující výpovědi tří policistů netrpí žádnými rozpory, jsou konzistentní, protože policisté shodně uvedli, že si byli naprosto jisti, že žalobce nebyl za jízdy připoután, přestupkové jednání viděli přes čelní sklo služebního vozidla a levé boční sklo řidiče. Jestliže svědci v některých případech vypovídali v množném čísle, nejedná se o skutečnost, která by jejich výpovědi činila nevěrohodnými, neboť kontrolu žalobce prováděli všichni členové hlídky společně, a je tak přirozené, že při výslechu svědci užili množného čísla. Jednání policistů dále představovalo běžnou kontrolní činnost, která nevyvolávala pochybnosti o jejich objektivitě. Krajský soud nakonec odmítl provedení důkazu znaleckým posudkem Mgr. Patrika Šebesty, Dis., jelikož žalobce tento důkaz na podporu svých tvrzení ve správním řízení neoznačil a učinil tak až v žalobě, přičemž tento důkaz v rozporu s tvrzením žalobce ani k žalobě nebyl přiložen.

[7] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se nesprávnosti měření, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti. Žalobce zde považoval samotné měření rychlosti jeho vozidla za naprosto vadné a nevěrohodné, neboť policista v řízení před správním orgánem prvního stupně toliko uvedl, že při používání rychloměru postupoval podle návodu. Žalobce navíc neměl k dispozici návod k měřicímu zařízení a navrhl, aby soud provedl důkaz jeho přečtením. I v tomto případě odkázal krajský soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kdy podle rozhodnutí ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50, z povahy přístroje užitého k měření (silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI) plyne, že za běžných okolností je krajně nepravděpodobné, že by rychlost při měření nebyla zjištěna správně, pokud sám přístroj měření provede a podá o něm příslušnou informaci. Toto měřicí zařízení bylo použito i v případě žalobce a v době měření bylo opatřeno platným osvědčením, přičemž platným osvědčením k používání přístroje disponoval i policista provádějící měření. Jestliže policista provádějící měření při výslechu pouze uvedl, že postupoval podle návodu, nejedná se podle krajského soudu o skutečnost, z níž by vyplývalo, že policista nevěděl, co dělá. Jelikož se zmocněnec žalobce vzdal práva být přítomen výslechu svědka, připravil se o možnost klást svědkovi doplňující otázky k objasnění věci. Pokud jde o provedení

důkazu přečtení návodu k měřicímu zařízení, krajský soud tento důkaz nepřipustil, protože žalobce navrhl jeho provedení až v řízení před soudem a z jeho tvrzení navíc nebylo zřejmé, jak by tento důkaz mohl závěry o správnosti měření zpochybnit.

[8] Žalobce dále namítal nedostatky týkající se výzvy správního orgánu prvního stupně k doplnění odvolání, které bylo zasláno pouze zmocněnci a neobsahovalo poučení o následcích jeho nedoplnění. Krajský soud tuto námitku odmítl. Poukázal na ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, podle něhož se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, písemnosti doručují pouze zástupci. Odstranění vad podání přitom mezi tyto případy nepatří. Správní orgán prvního stupně tak postupoval podle zákona. Podle zákona postupoval správní orgán prvního stupně, i pokud zmocněnce nepoučil o následcích nedoplnění odvolání. Jelikož byl zmocněnec žalobce Ing. M. J. osobou znalou správního procesu, která vystupuje v typově obdobných případech velmi často, správní orgán prvního stupně naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby dle § 4 odst. 2 správního řádu, jestliže zmocněnce o následcích nedoplnění odvolání nepoučil.

[9] Krajský soud odmítl rovněž námitky žalobce týkající se počtu oprávněných úředních osob činných v řízení správního orgánu prvního stupně. Žalobce namítal, že není zřejmé, kdo v řízení před správním orgánem prvního stupně a žalovaným byl oprávněnou úřední osobou, protože v řízení bylo určeno více oprávněných úředních osob. Rozhodnutí žalovaného mělo být přitom podepsáno jinou oprávněnou úřední osobou, než která věc vyřizovala. Žalobce dále namítal, že nebyl poučen o tom, kdo bude v odvolacím řízení o jeho věci rozhodovat, a dále o možnosti namítat podjatost úředních osob, čímž byl krácen na svém právu, aby o věci rozhodovala nestranná a nezájatá osoba. Krajský soud zde v první řadě odkázal na ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu, které hovoří o „oprávněných úředních osobách“, a zákon tedy nestanoví, že úřední osoba v řízení musí být toliko jedna. Správní orgán přitom informace o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou podle § 15 odst. 4 správního řádu, poznamená do spisu a účastníka řízení o tom informuje na požádání. Žalobce přitom žádost o informování o tom, jaké oprávněné úřední osoby v řízení figurují, vůbec nepodal a o tuto skutečnost se začal zajímat až při nepříznivém výsledku řízení. Krajský soud nepovažoval za chybné, jestliže rozhodnutí žalovaného vyhotovila a podepsala jiná oprávněná úřední osoba, než která měla věc vyřizovat, jelikož obě osoby byly stanoveny jako oprávněné úřední osoby. Co se týče chybějícího poučení o možnosti namítat podjatost úředních osob, krajský soud zde rovněž poukázal na poměry žalobce, který byl v řízení zastoupen osobou znalou správního řízení, a správní orgán tak jednal v souladu s požadavkem přiměřenosti dle § 4 odst. 2 správního řádu.

[10] Krajský soud odmítl také poslední námitku žalobce, podle níž bylo porušeno jeho právo na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Krajský soud konstatoval, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že zmocněnec žalobce byl dne 13. 2. 2014 při posledním konajícím se ústním jednáním poučen o možnosti seznámit se dne 26. 2. 2014 ve 13:00 hod. s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, protokol o ústním jednání včetně tohoto poučení zmocněnec žalobce podepsal. Tohoto práva však žalobce ani zmocněnec nevyužili. Ačkoliv po ústním jednání následoval týž den ještě výslech svědka, zmocněnec se výslovně vzdal práva být výslechu svědka přítomen a požádal o zaslání protokolu, který následně osobně převzal dne 25. 2. 2014. Krajský soud tak uzavřel, že žalobce byl dostatečně poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v době, kdy tyto již byly úplné a nebyly následně správním orgánem prvního stupně doplňovány. Posledním úkonem před vydáním rozhodnutí byl výslech svědka dne 13. 2. 2014, přičemž protokol o jeho výslechu měl žalobce k dispozici, a termínu stanoveného k seznámení s podklady pro rozhodnutí dne 26. 2. 2014 nevyužil.

pokračování

II.

Obsah kasační stížnosti

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že popis skutkového jednání přestupku pod bodem č. 1 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým shledal správní orgán stěžovatele vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákon o silničním provozu, není dostatečný. Dle názoru stěžovatele formulace v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podle níž stěžovatel „*při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ: X, nerespektoval platné právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 50 km/h, kdy v měřeném úseku silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/h*“. neobsahuje popis konkrétního aktivního jednání stěžovatele a nevystihuje tak skutečnost, že přestupek v dané věci lze spáchat pouze konáním. Za nesprávný považuje stěžovatel závěr krajského soudu, podle něhož výrok správního orgánu prvního stupně popisující s použitím trpného rodu aktivní jednání žalobce řídícího vozidlo, ve spojení s uvedením, že žalobce nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h, jasně a nepochybně vymezuje, jakého jednání se měl stěžovatel dopustit. Stěžovatel v kasační stížnosti trvá na tom, že v takovém popisu skutku chybí jeho aktivní jednání. Popis skutku je dle stěžovatele dále nekonkrétní v tom, že neobsahuje přesnou citaci normy včetně paragrafu, který měl být porušen. Citace ustanovení zákona o silničním provozu v části výroku za slovy „tedy“ pochybení dle názoru stěžovatele nenapravuje a není součástí popisu skutku.

[12] K popisu skutku se vztahuje i druhá námitka stěžovatele, podle níž je popis skutkového jednání stěžovatele v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně „nedostatečný, nesrozumitelný a nepřezkoumatelný“, a to z toho důvodu, že skutek, z jehož spáchání byl stěžovatel uznán vinným, neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání. Stěžovatel považuje za nedostatečné vymezení místa přestupku v úseku silnice Sokolovská, který podle mapy měří 671 metrů. Krajský soud se dle stěžovatele vůbec nezabýval s tím, zda lze místo přestupku určit s takovouto tolerancí, anebo nikoliv, ačkoliv se mělo jednat o podstatu obhajoby stěžovatele. Krajský soud přitom nijak neodůvodnil zamítnutí návrhu na provedení důkazu mapou předmětného úseku ulice Sokolovská. Argumenty stěžovatele směřující k určení místa přestupku přitom neměly být samoúčelné, jelikož stěžovatel měl předmětným úsekem ulice Sokolovská v daném čase projíždět dvakrát. Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že předmětný úsek ulice Sokolovská měří dokonce 800 metrů, což dokládá obrázkem pořízeným z aplikace Google Maps, přičemž má být věcí krajského soudu, aby rozhodl, zda úsek trasy v délce 800 metrů postačí jako místo přestupku, což krajský soud neučinil, a proto je na místě rozsudek krajského soudu zrušit z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí. Stěžovatel nakonec poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, k němuž měl krajský soud při rozhodování věci dle jeho názoru přihlédnout, ale neučinil tak.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem mu nebyl spolehlivě prokázán. Podle této námítky je nutné považovat svědecké výpovědi zasahujících policistů za „bezcné“, jelikož policisté vypovídali v množném čísle a nemá se tedy jednat o spontánní svědeckou výpověď. Výpověď policistky stržm. Mgr. L. D., která vypovídala i v čísle jednotném je přitom také nevěrohodná, jelikož správní orgán provedl v této výpovědi opravu. Správní orgán dle názoru stěžovatele pochybil, jestliže neodstranil uvedené vady svědeckých výpovědí jejich doplněním.

[14] Stěžovatel zpochybňuje rovněž výsledky měření rychlosti, na základě kterých byl správním orgánem shledán vinným z přestupku. Stěžovatel považuje výsledky měření

rychlosti vozidla provedené Policií České republiky za naprosto vadné a nevěrohodné, neboť policista provádějící měření na otázku zmocněnce při ústním jednání před správním orgánem, jakým způsobem nastavil a připravil k činnosti laserový rychloměr před samotným zahájením měření rychlosti, odpověděl, že postupoval podle návodu. Stěžovatel zpochybňuje názor krajského soudu, že nebylo pochyb o správnosti měření, protože svědek nepopsal, jaké kroky při měření učinil. Jelikož stěžovatel neměl návod k obsluze měřicího zařízení k dispozici a správní orgán jej také neobstaral, nemohl ve správním řízení podrobit přezkumu správnost měření rychlosti a efektivně se tak hájit proti vadnému měření rychlosti jeho vozidla.

[15] Poslední soubor námitek stěžovatele se týká oprávněných úředních osob činných v řízení před žalovaným. Stěžovatel dovozuje, že řízení o přestupku by měla vést pouze jedna oprávněná úřední osoba. V řízení před žalovaným však byly oprávněné úřední osoby čtyři. Stěžovatel spatřuje v této skutečnosti rozpor se zásadami přímosti a bezprostřednosti, a poukazuje analogicky na nepřipustnost takového postupu v řízení před soudem. Nemožnost ustanovit v dané věci více oprávněných úředních osob vyvozuje také z § 15 odst. 4 správního řádu. Stěžovatel namítá, že jestliže jeho věc neprojednávala a nerozhodovala jedna oprávněná úřední osoba, ale rovnou několik, přičemž ústní projednání věci a dokazování prováděla jiná oprávněná úřední osoba než ta, která ve věci meritorně rozhodla, bylo porušeno jeho ústavně zaručené právo na řádné projednání věci.

[16] Žalovaný se na výzvu ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal námitku stěžovatele, podle níž popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není dostatečný pro účely odsuzujícího rozhodnutí o přestupku, neboť nezachycuje konkrétní aktivní jednání stěžovatele. Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.

[20] Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že při posuzování popisu skutku ve výroku rozhodnutí je třeba rozlišovat pojmy skutek a popis skutku, což jsou dvě odlišné kategorie: „*Skutek je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo, přičemž správní orgán vede správní řízení právě obledně samotného skutku. Naproti tomu popis skutku je jen slovní formou, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Popisem skutku je tedy zapotřebí rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku tak musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné*

pokračování

z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení.“ (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66).

[21] Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se dopustí ten, kdo „při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹“. Tato skutková podstata obsahuje dva formální zákonné znaky: 1) řízení vozidla, 2) překročení nejvyšší dovolené rychlosti o stanovenou hodnotu. Popis skutku musí podle výše citovaného rozhodnutí obsahovat tyto zákonné znaky skutkové podstaty přestupku, a to natolik zřetelně a srozumitelně, aby z tohoto popisu mohl nejen účastník řízení, ale i soud jednoznačně identifikovat, o jaký skutek se jednalo. Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně.

[22] Podle výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl stěžovatel spáchat výše uvedený přestupek tím, že „při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ: X, nerespektoval platné právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 50 km/h, kdy v měřeném úseku silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/h“, neboť při zvážení možné odchylky měření byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 69 km/h. Z tohoto popisu skutku jednoznačně vyplývá, že stěžovatel při řízení uvedeného motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 19 km/h. Skutečnost, že jednání obviněného je ve výroku rozhodnutí popsáno nepřímou, nevyvolává pochybnosti jakým jednáním se stěžovatel přestupku měl dopustit. Nejvyšší správní soud tudíž shledal tuto námitku stěžovatele nedůvodnou.

[23] Nedůvodná je rovněž námitka stěžovatele, podle níž je popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dále nekonkrétní v tom, že neobsahuje přesnou citaci právního předpisu včetně paragrafu, který měl být porušen. Nad rámec výše uvedených náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku podle § 77 zákona o přestupcích stanoví ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu povinnost uvést ve výroku rozhodnutí též právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Ze zákonné úpravy však nevyplývá, že právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, musí být součástí popisu skutku. Jestliže tedy správní orgán prvního stupně citoval příslušná ustanovení zákona v části výroku za slovy „tedy“, postupoval plně v souladu se zákonem a správně citoval příslušná ustanovení právních předpisů v rámci výroku o vině.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal nedostatečné určení místa přestupku, přičemž poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37. Při posouzení této námítky vycházel Nejvyšší správní soud z judikatury zdejšího soudu, v níž se otázkou náležitostí vymezení místa spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výroku správního rozhodnutí již opakovaně zabýval.

[25] V první řadě je třeba poukázat na rozsudek ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkrétníci údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabyt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká

povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

[26] V citované věci bylo místo přestupku ve výroku rozhodnutí vymezeno jako: „*vozovka pozemní komunikace Folmavské ulice*“. Nejvyšší správní soud shledal takové vymezení míst přestupku jako nedostatečné. Odkázal přitom na rozhodnutí ve věci sp. zn. 4 As 28/2010, v němž tento soud shledal místo přestupku vymezené jako: „*na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek*“ rovněž jako nedostatečné, jelikož takto široké vymezení neumožňuje přesně zjistit, kde mělo k přestupkovému jednání dojít.

[27] V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, na který poukazuje stěžovatel, Nejvyšší správní soud posuzoval určitost místa spáchání přestupku: „*na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou*“. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že: „*ve vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí v nynější věci a ve věci řešené pod sp. zn. 4 As 28/2010 není podstatnějších rozdílů. I o určení místa: „na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou“ lze tak v nynější věci konstatovat, že nejde o dostatečnou specifikaci. Je totiž třeba si uvědomit, že komunikace I/37 prochází celou obcí Ostrov nad Oslavou. Úsek této komunikace procházející danou obcí přitom není krátký. Místo, kde došlo ke spáchání přestupku, je tak ve výroku vymezeno značně široce. (...) smyslem popisu skutku ve výroku je to, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Značně široké vymezení místa spáchání přestupku ve výroku tomuto smyslu vymezení skutku nevyhovuje.*“

[28] Naproti tomu v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 -39, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku správního orgánu prvního stupně jako „*na silnici I/15 v obci Chrámce*“, jelikož toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. V tomto rozsudku zdejší soud konstatoval, že „*[n]a rozdíl od situace posuzované Nejvyšším správním soudem např. v rozsudcích ze dne 23. 10. 2010, č.j. 4 As 28/2010 – 56, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, a ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, je nutné brát v úvahu to, že v nyní posuzované věci se jedná o poměrně krátký úsek silnice I/15 v délce 250 až 260 metrů (jak stěžovatel i žalovaný shodně uvedli již v řízení před krajským soudem) procházející malou obcí (resp. osadou) Chrámce, ve které nejsou pojmenovány žádné ulice. Místo spáchání přestupku tedy bylo v nyní posuzované věci na rozdíl od případů posuzovaných ve výše uvedených rozsudcích vymezeno úzce - krátkým úsekem silnice. Zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h,*“

[29] Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále konstatoval, že u přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti bude místo spáchání přestupku určeno určitým úsekem komunikace, přičemž dostatečnost takového vymezení bude záviset na okolnostech případu: „*zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. V posuzované věci dospěl soud k závěru, že tomu tak bylo.*

pokračování

[30] Z výše uvedeného výkladu Nejvyšší správní soud vycházel například v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53: „*městský úřad ve výroku vymezil místo spáchání přestupku číslem silnice a názvem blízké obce Panenský Týnec, bylo tedy zřejmé, že se jednalo o silnici první třídy mimo obec, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, což také bylo ve výroku výslovně uvedeno. (...) Nejvyšší správní soud soublasí s krajským soudem v tom, že situace, kterou řešil v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, byla zcela odlišná. Správní orgány totiž v této věci popsaly místo spáchání přestupku číslem silnice a označením ulice v obci, v řízení však nebylo najisto postaveno, kde přesně se nacházela značka signalizující konec obce, respektive jaká byla vzdálenost místa měření od konce obce. V takovém případě nemohlo být místo spáchání přestupku vymezeno dostatečně, neboť nebylo zřejmé, jaká byla v měřeném úseku nejvyšší povolená rychlost, případně v jaké vzdálenosti od konce obce bylo měření prováděno. V nynější věci je však jednoznačné, že v úseku měření byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h (stěžovatel to ostatně ani nerozporoval) a splněny byly i ostatní požadavky na vymezení místa spáchání přestupku, jak bylo uvedeno výše.“*

[31] Závěry plynoucí z výše citované judikatury shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52: „*Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku č. j. 9 As 80/2014 – 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovičích místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 – 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 – 48, kde byla v rámci výroku vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.“*

[32] Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vymezení místa spáchání přestupku je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu a jeho nedostatečná specifikace ve výroku nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání přestupku zjištělné z odůvodnění rozhodnutí, případně ze spisu správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také otázky, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.

[33] V posuzované věci bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeno takto: „*v obci Olomouc na ulici Sokolovská, ve směru jízdy od ulice Jablonského k ulici Pasteurova“*. Ačkoliv obec Olomouc nelze ve smyslu výše citované judikatury považovat za obec menší velikosti, komunikace vymezená ulicemi Sokolovská, konkrétně úsekem mezi ulicemi Jablonského a Pasteurova, je poměrně krátká, přímá a dopravně nekomplikovaná, celá se nachází v obci, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Z hlediska výše citované judikatury nevznikly v posuzovaném případě pochybnosti o nejvyšší povolené rychlosti

v předmětném úseku a nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by mohly poškodit stěžovatele z hlediska zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence nebo práva na obhajobu. Stěžovatel v této souvislosti v řízení před správními orgány ani před krajským soudem neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly potřebu přesnějšího vymezení místa přestupku (např. že by v části takto vymezené komunikace měla být dopravním značením upravena nejvyšší povolená rychlost odlišně).

[34] Skutečnost, že krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku nezabýval skutkovým zjištěním, zda ulice Sokolovská měří nebo neměří 671 metrů, jak uváděl stěžovatel v řízení před krajským soudem (v kasační stížnosti uvádí 800 m), nepředstavuje porušení práva stěžovatele na řádné soudní řízení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud v napadeném rozsudku řádně aplikoval závěry plynoucí z citované judikatury Nejvyššího správního soudu a shledal, že popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně konkrétní, aby nedošlo k záměně jednání žalobce za jednání jiné. To, že ulice Sokolovská měří dle tvrzení stěžovatele 671 metrů, není v rozporu se závěrem o vyloučení záměny s jiným skutkem a zachováním práva na obhajobu stěžovatele za okolností posuzovaného případu. Co se týče návrhu stěžovatele na provedení důkazu mapou obsahující zobrazení úseku pozemní komunikace, na níž měl být spáchán přestupek, Nejvyšší správní soud uvádí, že příslušný výřez z mapy je založen ve spisu správního orgánu, proto nebylo potřebné, touto listinou provádět důkaz v řízení před krajským soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto vymezení místa přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně shledal dostatečným, přičemž napadený rozsudek netrpí v tomto bodě nedostatkem důvodů rozhodnutí a je přezkoumatelný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[35] Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti s poukazem na obrázek pořízený aplikací Google Maps uvádí, že ulice Sokolovská je dlouhá dokonce 800 metrů, resp. že jel stěžovatel v dané době po ulici Sokolovská celkem dvakrát a nemá tak být zřejmé, která z těchto jízd byla správním orgánem vyhodnocena jako přestupek, Nejvyšší správní soud považuje tyto námitky za nepřijatelné, neboť je stěžovatel uplatnil poprvé v kasační stížnosti, ačkoli mu nic nebránilo uplatnit je již v řízení před krajským soudem (srov. § 109 odst. 5 s. ř. s.).

[36] Nedůvodná je také námitka stěžovatele vztahující se k přestupku spočívajícím v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Nejvyšší správní soud se v tomto případě ztotožňuje s argumentací krajského soudu, podle níž skutečnost, že v některých případech svědci vypovídali v množném čísle, nečiní jejich výpovědi nevěrohodnými, neboť kontrolu žalobce prováděli všichni členové hlídky společně, je tak přirozené, že při výpovědi užili množného čísla. Argumentace stěžovatele je navíc v tomto ohledu zcela účelová, neboť při nahlédnutí do protokolů o svědeckých výpovědích pořízených správním orgánem prvního stupně je evidentní, že každý svědek vypovídal o skutečnosti, že stěžovatel nebyl při jízdě připoutaný, rovněž v jednotném čísle. Pprap. M. B. na otázku správního orgánu, jak poznal, že řidič není připoután během jízdy, odpověděl: „řídil tak, že když kolem nás projížděl, tak byl v předklonu, takže jsem viděl, že mu pás nejde přes rameno“. Rovněž nstržm. P. Č. uvedl, že jako řidič služebního vozidla měl stěžovatele přímo před sebou a všiml si, že „pás byl nahoře a pán nebyl připoutaný“. Výpověď stržm. Mgr. L. D. se stěžovatel v kasační stížnosti snaží zpochybnit s poukazem na to, že v protokolu zachycujícím výpověď svědkyně oprávněná úřední osoba provedla opravu věty: „Když kolem nás projížděl, zcela zřetelně jsme viděl, že nebyl připoután“, tím způsobem, že slovní spojení „jsme viděl“ přepsala na „jsem viděla“ a opatřila opravu svým podpisem. Tato oprava zjevné chyby v psaní byla provedena v souladu s ustanovením § 18 odst. 5 správního řádu stanovícím požadavky na opravu protokolů, přičemž stěžovatel nepředložil žádné argumenty, které by věrohodnost výpovědi svědkyně zpochybňovaly.

pokračování

[37] V obecné rovině zdejší soud dodává, že při absenci konkrétních pochybností o pravdivosti tvrzení policistů se policie považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, zdejší soud uvedl, že „[k] osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním základem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“ (obdobně též rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 67, nebo rozsudek ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25). Předmětná výpověď policistů by mohla vyvolat pochybnosti za situace, kdy by z jednání policistů byla patrná přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 67). V předmětné věci tomu tak však nebylo, jak konstatoval v napadeném rozsudku i krajský soud.

[38] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce stěžovatele, podle níž bylo měření rychlosti vozidla Policií České republiky naprosto vadné a nevěrohodné, neboť policista, který prováděl měření, na ústním jednání před správním orgánem prvního stupně podrobně nepopsal, jakým způsobem nastavil a připravil k činnosti laserový rychloměr před zahájením měření. Ze správního spisu je patrné, že při měření rychlosti vozidla žalobce bylo použito měřicí zařízení MicroDigiCam LTI opatřené platným osvědčením, měření je zdokumentováno výstupem, který obsahuje údaj o rychlosti měřeného vozidla, fotodokumentaci včetně záměrného kříže a registrační značku měřeného vozidla, a provedl je policista nstržm. P. A., který vlastní je držitelem osvědčení k používání měřicího zařízení. Judikatura správních soudů přitom za těchto okolností akceptuje, že nemůže dojít k chybnému měření, pokud se na displeji měřicího přístroje neobjevila chybová zpráva a přístroj změřil určitou rychlost vozidla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 - 36). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, který s poukazem na rozsudek ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50, konstatoval, že obecná a nepodložená výtka k věrohodnosti svědka nevzbuzuje pochybnosti o správnosti měření rychlosti, když skutkový stav byl na základě uvedených důkazů dostatečně prokázán.

[39] Správním orgánům dále nelze vytýkat, že neopatřily návod k obsluze měřicího zařízení, neboť se toho stěžovatel nedomáhal a ze získaných důkazů jasně vyplývalo, že stěžovatel povolenou rychlost překročil. Nevznikla tak potřeba doplnit dokazování provedením důkazu návodem k obsluze měřicího zařízení (srov. rozsudek ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 61). Skutečnost, že správní orgán návod k měřicímu zařízení neobstaral, a stěžovatel se s ním tak nemohl seznámit, nemohla nijak zasáhnout do stěžovatelova práva na obhajobu, neboť stěžovatel provedení tohoto důkazu nenavrhl a neuvedl žádné argumenty, které by provedení tohoto důkazu odůvodnily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 As 206/2014 - 33). Stěžovatel se tedy o možnost seznámit se s návodem k měřicímu zařízení připravil vlastní neaktivitou. Nadto není zřejmé, jaká konkrétní skutečnost potřebná pro rozhodnutí o žalobě by provedením takového důkazu měla být zjištěna. Krajský soud proto postupoval správně, jestliže důkaz čtením návodu s ohledem na výše uvedené neprovedl.

[40] Podle poslední námítky bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele na řádné projednání věci, protože předmětnou věc projednávalo v řízení před správními orgány několik

oprávněných úředních osob. Ani této námitce však Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit. Jestliže stěžovatel dovozuje, že ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu kogentně stanoví, že pro danou věc se stanoví pouze jedna úřední osoba, jedná se o účelovou interpretaci opomíjející pravidlo vyjádřené v odst. 2 stejného ustanovení, které hovoří o tom, že „oprávněné úřední osoby“ provádějí „úkony správního orgánu v řízení“. Zákon zde tedy zjevně stanoví, že individuální správní orgán v individuálním řízení zastupuje i větší počet oprávněných úředních osob.

[41] To, že správní řád umožňuje, aby v řízení činilo úkony správního orgánu více úředních osob, podporuje i odborná literatura: „Z § 15 odst. 2 ani jiného ustanovení správního řádu nevyplývá (jakkoliv to ale není vyloučeno), že by ve správním řízení mohla za správní orgán vystupovat pouze jedna oprávněná úřední osoba a že by tak nemohla existovat zastupitelnost, resp. rozdělení procesních úkonů (např. podle jejich povahy či závažnosti) v jednom řízení mezi několik oprávněných úředních osob“ (J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 197). Analogie stěžovatele, že jde o obdobnou situaci, jako kdyby účastník soudního řízení nevěděl, který konkrétní soudce bude rozhodovat jeho věc, není přílehavá, jelikož v případě orgánů veřejné správy na rozdíl od výkonu soudnictví neexistuje ústavní „právo na zákonného úředníka“. Smyslem úpravy postavení oprávněných úředních osob ve správním řízení je zejména to, aby správní orgány nevystupovaly vůči účastníkům řízení a dotčeným osobám anonymně, ale aby účastník, resp. dotčená osoba věděl, kdo jeho věci vyřizuje (srov. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 197; též Důvodová zpráva k zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád), a mohl případně namítat podjatost. Oprávněné úřední osoby tudíž nezůstávají vůči účastníkům řízení v anonymitě, jak tvrdí stěžovatel.

[42] Pokud stěžovatel dále v této souvislosti poukazuje na analogii s trestním procesem, konkrétně s ustanovením § 12 odst. 12 (správně § 2 odst. 12, pozn. NSS) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv obecně není vyloučena podpůrná argumentace úpravou procesní otázky v trestním řádu, přestupkové řízení je současně procesem podstatně méně formalizovaným než trestní řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 79), čemuž odpovídá i zákonná úprava v § 15 správního řádu, která ustanovení více oprávněných úředních osob ve správním řízení umožňuje.

[43] Stěžovatel namítá, že věc projednalo několik úředních osob, přičemž veřejné projednání věci a dokazování prováděla jiná oprávněná úřední osoba, než ta, která ve věci meritorně rozhodla. Nejedná se však o pravdivé tvrzení. V řízení před správním orgánem prvního stupně byly jako oprávněné úřední osoby stanoveny Mgr. D. H. a Mgr. V. T. Ze správního spisu je však patrné, že veškeré úkony správního orgánu jmenované stěžovatelem v řízení prováděla Mgr. V. T., která rovněž podepsala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nedošlo tedy k tomu, že by jedna oprávněná úřední osoba prováděla dokazování a jiná oprávněná úřední osoba by o věci následně meritorně rozhodla. V řízení před žalovaným byly následně stanoveny čtyři oprávněné úřední osoby: Mgr. L. H., Mgr. P. H., Ing. L. R. a Mgr. F. P. V tomto řízení však nebylo prováděno ústní jednání ani dokazování a správní orgán rozhodl pouze na základě blanketního odvolání stěžovatele a stanoviska správního orgánu prvního stupně k odvolání. Rovněž tedy nedošlo ke skutečnostem namítaným stěžovatelem. Jestliže dále stěžovatel tvrdí, že rozhodnutí žalovaného nebylo vyhotoveno oprávněnou úřední osobou, opět se jedná o nepravdivé tvrzení, jelikož pod rozhodnutím je podepsán Ing. L. R., který dle záznamu ve spisu oprávněnou úřední osobou byl.

[44] Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše uvedeným postupem správních orgánů nedošlo k porušení a zásad přímosti a bezprostřednosti ani porušení práv stěžovatele, přičemž stěžovatel

pokračování

nad rámec obecných úvah o zákonné úpravě institutu oprávněné úřední osoby žádný konkrétní zásah do svých práv nenamítal. Nejvyšší správní soud tedy i poslední námitku stěžovatele zamítl.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[45] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[46] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu